РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

18 юли 2007 година *

По дело C-213/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 8 май 2006 г.,

Европейска агенция за възстановяване (ЕАВ), за която се явяват адв. S. Orlandi и адв. J.-N. Louis, avocats, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Georgios Karatzoglou, бивш срочно нает служител в Европейската агенция за възстановяване, с местожителство в Йоанина (Гърция), за когото се явява адв. S. Pappas, dikigoros,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н R. Schintgen, г-н A. Tizzano (докладчик), г-н A. Borg Barthet и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 май 2007 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Европейската агенция за възстановяване (ЕАВ) иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 23 февруари 2006 г. по дело Karatzoglou/ЕАВ (Т-471/04, все още непубликувано в Recueil, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение"), с което той отменя нейното решение от 26 февруари 2004 г. за прекратяване на договора за възникване на служебното правоотношение на г-н Karatzoglou (наричано по-нататък „спорното решение").

Правна уредба

2 ЕАВ е създадена с Регламент (ЕО) № 2454/1999 на Съвета от 15 ноември 1999 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1628/96 относно помощта за Босна и Херцеговина, Хърватия, Съюзна република Югославия и Бивша югославска република Македония (ОВ L 299, стр. 1).

3 Съгласно съображение 19 от Регламент № 2454/1999 ЕАВ е създадена за нуждите на възстановяването на посочените държави и след изпълнението на тази задача ще бъде направено предложение за нейното закриване.

4 Разпоредбите относно дейността на ЕАВ са приети с Регламент (ЕО) № 2667/2000 на Съвета от 5 декември 2000 година относно Европейската агенция за възстановяване (ОВ L 306, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 22, стр. 46). Този регламент е изменян неколкократно, като последно е изменен с Регламент (ЕО) № 1756/2006 на Съвета от 28 ноември 2006 година (ОВ L 332, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 236, наричан по-нататък „Регламент № 2667/2000“), който по-конкретно удължава мандата на ЕАВ до 31 декември 2008 г.

5 Съгласно член 10 от Регламент № 2667/2000:

„За персонала на [ЕАВ] се прилагат нормите и правилата, които са приложими за длъжностните лица и другите служители на Европейските общности [...].

Персоналът на [ЕАВ] се състои от строго ограничен брой служители, назначени и командировани от Комисията или държавите-членки да изпълняват управленски функции. Останалият персонал се състои от други служители, които са назначени от [ЕАВ] за строго органичен от нуждите ѝ срок."

6 Членове 2 и 3 от Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно определяне на правилника за длъжностните лица и условията за работа на другите служители на Европейските общности и относно постановяване на специални мерки, временно приложими за длъжностните лица на Комисията (ОВ L 56, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 12), действащи към 30 април 2004 г., определят съответно Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилника") и Условията за работа на другите служители на Европейските общности (наричани по-нататък „УРС").

7 Намиращата се в дял II от УРС глава 9, озаглавена „Прекратяване на служебното правоотношение", в редакцията си в сила към датата на настъпване на фактите по делото се състои от членове 47—50 и урежда различните хипотези на прекратяване на договорите на срочно наети служители.

8 По-конкретно член 47, параграф 2, буква а) от УРС предвижда, че при договорите за неопределено време служебното правоотношение на срочно нает служител се прекратява „с изтичане на срока на предизвестието, посочен в договора".

Обстоятелства в основата на спора

9 Съгласно член 4 от неговия договор за възникване на служебно правоотношение (наричан по-нататък „договора") г-н Karatzoglou е назначен от ЕАВ в качеството на срочно нает служител за срок от 18 месеца, считано от 7 ноември 2001 г.

10 Член 5, буква б) от договора предвижда:

„Този договор може да бъде прекратен от институцията или от служителя на всяко от основанията, посочени в членове 47—50 от [УРС], съгласно условията, определени в тези членове [...].“

11 При изтичане на първоначално договорения срок от 18 месеца страните се съгласяват да продължат своите договорни отношения по силата на договор за неопределено време. Ето защо те изменят първоначалния договор с допълнително споразумение от 7 май 2003 г. (наричано по-нататък „допълнителното споразумение“).

12 Член 4 от изменения с допълнителното споразумение договор предвижда:

„Договорът се сключва за неопределен срок. Неговата продължителност обаче не би могла да бъде по-голяма от мандата на [ЕАВ].

[ЕАВ] си запазва правото да прекрати договора вследствие на съществено намаляване или преустановяване на своите дейности преди изтичането на мандата на [ЕАВ]“.

13 Съгласно допълнителното споразумение всички останали членове от първоначалния договор, включително и член 5, остават непроменени.

14 С писмо от 26 февруари 2004 г. директорът на ЕАВ уведомява г-н Karatzoglou за прекратяването на договора му със следното писмо:

„Със съжаление Ви уведомявам, че е взето решение за прекратяване на Вашия трудов договор с [ЕАВ]. Съгласно член 47, параграф 2 от [УРС] и член 5, буква б), втора алинея от Вашия договор предизвестието е от три месеца, считано от 27 февруари 2004 г.“

15 На 27 май 2004 г. г-н Karatzoglou подава жалба по смисъла на член 90 от Правилника срещу спорното решение. Тази жалба е предмет на мълчалив отказ, след като ЕАВ не ѝ дава отговор в предвидения от Правилника четиримесечен срок.

Жалбата пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

16 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 6 декември 2004 г., г-н Karatzoglou иска отмяна на спорното решение.

17 Тази жалба е основана на пет правни основания, изведени съответно:

— от нарушението на задължението за мотивиране,

— от нарушението на принципа на защита на оправданите правни очаквания,

— от нарушението на член 47 от УРС относно предизвестието,

— от злоупотребата с власт и

— от нарушението на принципа на добрата администрация.

18 Първоинстанционният съд обсъжда второто изтъкнато от жалбоподателя правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания. В точки 33 и 34 от своето решение той припомня общностната съдебна практика, според която възможността за позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания се предоставя на всяко лице, намиращо се в положение, при което администрацията на Общността е породила у него основателни надежди, като му е предоставила конкретни уверения, които при всички случаи трябва да са съобразени с разпоредбите на Правилника.

19 В светлината на този принцип Първоинстанционният съд обсъжда въпроса дали член 4 от договора, така както е изменен с допълнителното споразумение, предоставя на г-н Karatzoglou оправдано уверение, че неговият договор би бил прекратен само в случай на съществено намаляване или на преустановяване на дейностите на ЕАВ преди края на нейната мисия.

20 В точки 36 и 37 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че изменението с допълнителното споразумение на член 4 от договора е „създало двусмислено положение по отношение съдържанието на договора". Всъщност, от една страна, в член 5 от договора, който е останал непроменен, се запазва позоваването на условията за прекратяване, предвидени в членове 47—50 от УРС, като по-конкретно се позволява на ЕАВ да прекрати договора на срочно нает служител, без да излага мотиви. От друга страна обаче, добавянето на втора алинея в този член 4 е могло според Първоинстанционния съд „да създаде впечатление у жалбоподателя, че ЕАВ е ограничила правото си да прекрати договора до случаите на намаляване или преустановяване на дейностите на ЕАВ преди края на нейната мисия".

21 Затова Първоинстанционният съд преценява в точки 38 и 39 от обжалваното съдебно решение, че г-н Karatzoglou е могъл да смята, че целта на член 4 от договора, изменен с допълнителното споразумение, е предварително да посочи основанието за евентуално последващо прекратяване, а именно същественото намаляване или преустановяването на дейностите на ЕАВ преди края на нейната мисия, така че при режима, който е установен с договора, изменен с допълнителното споразумение, член 5, буква б) от посочения договор може да се прилага само частично. Освен това той счита, че г-н Karatzoglou е могъл да очаква неточните разпоредби от трудов договор да бъдат тълкувани в благоприятен за по-слабата договаряща се страна смисъл.

22 Въз основа на това в точки 41—45 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд достига до заключението, че „така създаденото убеждение у жалбоподателя“ трябва да се счита за оправдано, като се има предвид по-конкретно, че нито една разпоредба на УРС не забранява на ЕАВ с разпоредби в договор да ограничи своето право да прекратява договори.

23 Като приема второто правно основание на жалбата, Първоинстанционният съд отменя спорното решение, без да обсъжда останалите правни основания.

Искания на страните пред Съда

24 ЕАВ иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— сам да постанови решение по делото, с което да отхвърли жалбата на г-н Karatzoglou, и

— да осъди г-н Karatzoglou да заплати съдебните разноски за производството в двете инстанции.

25 Г-н Karatzoglou иска от Съда:

— да отхвърли жалбата като недопустима или при условията на евентуалност като неоснователна и

— да осъди ЕАВ да заплати съдебните разноски.

По допустимостта на жалбата

26 Г-н Karatzoglou се позовава на недопустимост на жалбата, изведена от късното ѝ подаване. Според него двумесечният срок, предвиден в член 56 от Статута на Съда, е изтекъл на 8 май 2006 г., докато жалбата е подадена на 9-и същия месец.

27 Следва обаче да се установи, че жалбата е подадена с факс на 8 май 2006 г., или в двумесечния срок, предписан в споменатия член 56. Датата, посочена от г-н Karatzoglou, е тази на депозирането на оригинала на жалбата.

28 Член 37, параграф 6 от Процедурния правилник на Съда обаче предвижда, че „датата, на която копие от подписания оригинал на материал по делото [...] бъде получено в секретариата по факс или друго техническо средство за

комуникация, с което разполага Съдът, се взема предвид с оглед спазването на процесуалните срокове, при условие че подписаният оригинал на материала по делото [...] бъде депозиран в секретариата не по-късно от 10 дни след това."

29 Следователно трябва да се установи, че изискването от тази разпоредба условие в конкретния случай е изпълнено. Ето защо жалбата трябва да бъде приета за допустима.

По жалбата

30 В своята жалба ЕАВ твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал различни грешки при прилагане на правото. С първото правно основание тя по същество изтъква, че Първоинстанционният съд е тълкувал клаузите на договора в смисъл, който е в явно противоречие с волята на страните, а с второто правно основание — че е направил неправилен извод за нарушаване на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

31 С второто си правно основание, което следва да се обсъди на първо място, ЕАВ изтъква по-конкретно, че в конкретния случай не са налице условията, с които общностната съдебна практика обвързва позоваването на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Всъщност като се позовава на трайната съдебна практика на Първоинстанционния съд (вж. Решение от 7 ноември 2002 г. по дело G/Комисия, T-199/01, Recueil FP, стр. I-A-217 и II-1085, точка 38), ЕАВ поддържа, че от противоречиви разпоредби като съдържащите се в договора не може да произтича каквото и да било „конкретно, безусловно и безпротиворечиво уверение". Освен това уверенията, за които се твърди, че са дадени на г-н Karatzoglou, не били в съответствие с нормите, приложими към ЕАВ, и по-конкретно с член 23 от Регламент № 2454/1999, който налага на последната да назначава служители само за срок, строго ограничен от нейните нужди.

32 Г-н Karatzoglou възразява, че Първоинстанционният съд правилно е счел, че са му били дадени достатъчно конкретни, безусловни и безпротиворечиви уверения по отношение на ограничаването на основанията за прекратяване на неговия договор. ЕАВ не се ограничила да му даде неясни уверения, а сключила с него допълнително споразумение към договора, имащо за цел да измени правните условия, при които той е бил назначен. Освен това оправданите правни очаквания, на които г-н Karatzoglou се позовава, били в пълно съответствие с приложимото право, като се има предвид, че нито една разпоредба на УРС не забранява на компетентния орган с договорни клаузи да ограничи своето право да прекратява трудови договори.

33 В това отношение следва преди всичко да се припомни, че според добре установена съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е един от основните принципи на Общността (вж. по-конкретно Решение от 5 май 1981 г. по дело Dürbeck, 112/80, Recueil, стр. 1095, точка 48). От съдебната практика следва също, че всяко лице има право да се позове на този принцип, когато се намира в положение, при което администрацията на Общността е породила у него основателни надежди, като му е предоставила конкретни уверения (Решение от 16 декември 1987 г. по дело Delauche/Комисия, 111/86, Recueil, стр. 5345, точка 24, Решение от 25 май 2000 г. по дело Kögler/Съд, C-82/98 P, Recueil, стр. I-3855, точка 33, както и Решение от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 147). Дадените уверения трябва освен това да бъдат съобразени с приложимите норми (вж. в този смисъл Решение от 20 юни 1985 г. по дело Pauvert/Сметна палата, 228/84, Recueil, стр. 1969, точки 14 и 15, както и Решение от 6 февруари 1986 г. по дело Vlachou/Сметна палата, 162/84, Recueil, стр. 481, точка 6).

34 Следва обаче да се изтъкне, че макар Първоинстанционният съд да е припомнил правилно тази съдебна практика в точки 33 и 34 от обжалваното съдебно решение, в конкретния случай той е приложил погрешно определените от нея критерии.

35 По-конкретно следва да се установи, че от посоченото съдебно решение е видно, че на г-н Karatzoglou не е било дадено нито едно „конкретно уверение", което да позволи у него да се породят каквито и да било оправдани правни очаквания във връзка с продължителността на трудовия договор на заинтересованото лице.

36 Първоинстанционният съд всъщност изтъква в точка 36 от обжалваното съдебно решение, че „изменението на член 4 от първоначалния договор с допълнителното споразумение [...] е създало двусмислено положение по отношение на съдържанието на договора". В точка 37 от споменатото съдебно решение той обяснява, че „ако не беше добавена втора алинея в член 4, ЕАВ безспорно би имала право да прекрати договора [на г-н Karatzoglou] на едно от основанията, посочени в членове 47—50 от УРС, при спазване на определените от тези членове условия, както е предвидено в член 5, буква б) от първоначалния договор. От друга страна, добавянето на втора алинея в член 4 е могло да създаде впечатление [у заинтересованото лице], че ЕАВ е ограничила своето право да прекратява договора до случаите на намаляване или на преустановяване на дейностите на ЕАВ преди края на нейната мисия".

37 От изложеното дотук е видно, че Първоинстанционният съд сам признава, че договорното положение на г-н Karatzoglou е било най-малкото неясно.

38 Противно обаче на това, което приема Първоинстанционният съд в точки 38—40 от обжалваното съдебно решение, подобна двусмисленост не би могла да бъде в основата на „конкретни уверения". Всъщност новият член 4 от договора е могъл да бъде тълкуван както в смисъла, изтъкнат от г-н Karatzoglou, така и в смисъла, възприет от ЕАВ (вж. в този смисъл Решение по дело Kögler/Съд, посочено по-горе, точка 34).

39 Освен това трябва да се изтъкне, че от обжалваното съдебно решение не следва, че е налице каквото и да е друго обстоятелство, което може да породи убеждение у г-н Karatzoglou относно продължителността на неговия договор. Всъщност заключението на Първоинстанционния съд относно съществуването на подобни уверения почива единствено на договорното правоотношение, произтичащо от изменението на член 4 от първоначалния договор на г-н Karatzoglou.

40 Не може впрочем да се прави позоваване в това отношение на принципа, посочен от Първоинстанционния съд в точка 39 от обжалваното съдебно решение, съгласно който по-слабата страна по трудов договор може да очаква неточните разпоредби от посочения договор да бъдат тълкувани в нейна полза.

41 Всъщност достатъчно е да се изтъкне, че обстоятелството, че г-н Karatzoglou може да бъде считан за слабата страна по договора, не влияе по никакъв начин върху констатацията за липса на конкретни уверения, дадени в случая от администрацията на Общността. Съображения, свързани с договорното положение на г-н Karatzoglou по отношение на неговия работодател, не биха могли да компенсират липсата на едно от условията, необходими за установяване на съществуването на оправдани правни очаквания.

42 От това следва, че в конкретния случай не са налице изискуемите условия за установяване на нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

43 Следователно Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорното решение е накърнило оправданите правни очаквания на г-н Karatzoglou за това, че неговият договор ще бъде прекратен само в случай на значително намаляване или на преустановяване на дейностите на ЕАВ преди края на нейната мисия.

44 С оглед на всички предходни съображения второто правно основание на жалбата трябва да бъде уважено.

45 Следователно обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, без да е необходимо да се разглеждат останалите твърдения за нарушения, изтъкнати в подкрепа на жалбата.

По връщането на делото на Първоинстанционния съд

46 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда в случай на отмяна на решението на Първоинстанционния съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.

47 Като се има предвид, че Първоинстанционният съд е обсъдил само едно от петте правни основания, изтъкнати от г-н Karatzoglou, Съдът счита, че не е в състояние да постанови решение по делото. Затова то следва да бъде върнато на Първоинстанционния съд за постановяване на решение по исканията на заинтересованото лице за отмяна на спорното решение, без Съдът да се произнася по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 23 февруари 2006 г. по дело Karatzoglou/EAB (T-471/04).

2) Връща делото на Първоинстанционния съд на Европейските общности за постановяване на решение по исканията на г-н Karatzoglou за отмяна на решението на Европейската агенция за възстановяване (EAB) от 26 февруари 2004 г. за прекратяване на неговия договор за възникване на служебно правоотношение.

3) Съдът не се произнася по съдебните разноски.

Подписи